

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

30 martie 2017¹

„Trimitere preliminară — Mediu — Deșeuri — Directiva 2008/98/CE — Recuperarea costurilor gestionării deșeurilor — Principiul «poluatorul plătește» — Noțiunea «deținători de deșeuri» — Prețul solicitat pentru gestionarea deșeurilor — Taxă specifică destinată finanțării de investiții de capital”

În cauza C-335/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Općinski sud u Velikoj Gorici (Tribunalul Municipal din Velika Gorica, Croația), prin decizia din 3 iunie 2016, primită de Curte la 15 iunie 2016, în procedura

VG Čistoća d.o.o.

împotriva

Đuro Vladika,

Ljubica Vladika,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, și domnii J.-C. Bonichot (raportor) și S. Rodin, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru VG Čistoća d.o.o., de Ž. Galeković, director;
- pentru guvernul croat, de T. Galli, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de E. Sanfrutos Cano și de M. Mataija, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general, pronunță prezenta

¹ — Limba de procedură: croata.

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea principiului „poluatorul plătește” și a articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive (JO 2008, L 312, p. 3).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între VG Čistoča d.o.o., întreprindere municipală de gestionare a deșeurilor, pe de o parte, și domnul Đuro Vladika și doamna Ljubica Vladika, utilizatori ai unui serviciu de gestionare a deșeurilor, pe de altă parte, în legătură cu plata unor facturi privind colectarea și gestionarea deșeurilor municipale pentru perioada cuprinsă între luna octombrie 2013 și luna septembrie 2014.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentul (1) al Directivei 2008/98 are următorul cuprins:

„Directiva 2006/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2006 privind deșeurile [(JO 2006, L 114, p. 9, Ediție specială, 15/vol. 16, p. 45)] stabilește cadrul legislativ pentru manipularea deșeurilor în cadrul Comunității. Aceasta definește noțiuni de bază, precum deșeuri, valorificare și eliminare și stabilește cerințele esențiale pentru gestionarea deșeurilor, în special obligația pentru unitatea sau întreprinderea care efectuează operațiuni de gestionare a deșeurilor de a deține o autorizație sau de a fi înregistrată și o obligație a statelor membre de a elabora planuri de gestionare a deșeurilor. Aceasta instituie, de asemenea, principii majore, cum ar fi obligația de a trata deșeurile într-o manieră care să nu aibă efecte negative asupra mediului și sănătății populației, încurajarea punerii în aplicare a ierarhiei deșeurilor și, în conformitate cu principiul «poluatorul plătește», cerința conform căreia costurile de eliminare a deșeurilor să fie suportate de către deținătorul deșeurilor, de către deținătorii anteriori sau de către producătorii produsului din care derivă deșeurile respective.”

- 4 Considerentul (8) al Directivei 2008/98 este formulat după cum urmează:

„Este prin urmare necesar să fie reexaminată Directiva [2006/12] pentru a fi clarificate noțiuni de bază, cum ar fi definițiile pentru deșeuri, valorificare și eliminare, pentru a întări măsurile care trebuie luate pentru prevenirea generării deșeurilor, pentru a introduce o abordare care să ia în considerare întregul ciclu de viață al produselor și materialelor și nu doar stadiul de deșeu, precum și pentru a pune accentul pe reducerea efectelor generării și gestionării deșeurilor asupra mediului, consolidându-se astfel valoarea economică a deșeurilor. În plus, ar trebui încurajate valorificarea deșeurilor și utilizarea materialelor valorificate pentru a conserva resursele naturale. Din motive de claritate și lizibilitate, Directiva [2006/12] ar trebui să fie abrogată și înlocuită cu o nouă directivă.”

- 5 Considerentele (25) și (26) ale Directivei 2008/98 au următorul cuprins:

„(25) Este necesară o alocare a costurilor care să reflecte costul real de mediu al generării și gestionării deșeurilor.

(26) Principiul «poluatorul plătește» este un principiu director la nivel european și internațional. Producătorul de deșeuri și deținătorul de deșeuri ar trebui să gestioneze deșeurile în așa fel încât să garanteze un nivel ridicat de protecție a mediului și a sănătății populației.”

6 Articolul 3 din această directivă prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

[...]

5. «producător de deșeuri» înseamnă orice persoană ale cărei activități generează deșeuri (producător inițial de deșeuri) sau orice persoană care efectuează operațiuni de pretratare, amestecare sau de alt tip, care duc la modificarea naturii sau a compoziției acestor deșeuri;
6. «deținător de deșeuri» înseamnă producătorul deșeurilor sau persoana fizică sau juridică care se află în posesia acestora;

[...]

9. «gestionarea deșeurilor» înseamnă colectarea, transportul, valorificarea și eliminarea deșeurilor, inclusiv supervizarea acestor operațiuni și întreținerea ulterioară a amplasamentelor de eliminare, inclusiv acțiunile întreprinse de un comerciant sau un broker;
10. «colectare» înseamnă strângerea deșeurilor, inclusiv sortarea și stocarea preliminară a deșeurilor, în vederea transportării la o instalație de tratare;
11. «colectare separată» înseamnă colectarea în cadrul căreia un flux de deșeuri este păstrat separat în funcție de tipul și natura deșeurilor, cu scopul de a facilita tratarea specifică a acestora;

[...]

14. «tratare» înseamnă operațiunile de valorificare sau eliminare, inclusiv pregătirea prealabilă valorificării sau eliminării;

[...]

17. «reciclare» înseamnă orice operațiune de valorificare prin care deșeurile sunt transformate în produse, materiale sau substanțe pentru a-și îndeplini funcția lor inițială sau pentru alte scopuri. Aceasta include retratarea materialelor organice, dar nu include valorificarea energetică și conversia în vederea folosirii materialelor drept combustibil sau pentru operațiunile de umplere;

[...]”

7 Articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2008/98 prevede:

„Statele membre adoptă măsurile corespunzătoare pentru a promova reutilizarea produselor și activitățile de pregătire pentru reutilizare, în special prin măsuri de stimulare a creării unor rețele de reutilizare și reparare și prin sprijinirea acestora, prin utilizarea unor instrumente economice, a unor criterii referitoare la achizițiile publice, prin obiective cantitative sau alte măsuri.

Statele membre iau măsuri de promovare a reciclării de înaltă calitate și, în acest scop, introduc sisteme de colectare separată a deșeurilor, în cazul în care acest demers este posibil [și adecvat] din punct de vedere tehnic, economic și al protecției mediului, iar sistemele respective respectă standardele de calitate necesare pentru sectoarele de reciclare corespunzătoare.

[...]”

8 Articolul 14 din această directivă prevede:

„(1) În conformitate cu principiul «poluatorul plătește», costul gestionării deșeurilor urmează să fie suportat de producătorul inițial de deșuri sau de deținătorii actuali ori deținătorii anteriori ai deșeurilor.

(2) Statele membre pot decide că respectivele costuri ale gestiunii deșeurilor urmează să fie suportate în întregime sau în parte de producătorul produsului din care derivă deșeul respectiv și că distribuitorii unui asemenea produs pot participa la aceste costuri.”

9 Articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2008/98 prevede:

„Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că orice producător inițial de deșuri sau alt deținător de deșuri efectuează el însuși operațiunea de tratare a deșeurilor sau transferă această operațiune unui agent, unei unități sau întreprinderi care desfășoară activități de tratare a deșeurilor sau unui colector de deșuri public sau privat în conformitate cu articolele 4 și 13.”

Dreptul croat

10 Articolul 20 alineatul (1) din Zakon o komunalnom gospodarstvu (Legea privind gestionarea serviciilor municipale), în versiunea în vigoare la data faptelor în discuție în litigiul principal, prevede:

„Prețul serviciilor municipale permite finanțarea realizării următoarelor activități municipale:

[...]

4. menținerea curățeniei în ceea ce privește colectarea și ridicarea deșeurilor municipale;

5. depozitarea deșeurilor municipale

[...]”

11 Articolul 4 din Zakon o održivom gospodarenju otpadom (Legea privind gestionarea durabilă a deșeurilor) prevede:

„(1) În sensul prezentei legi, se aplică următoarele definiții:

[...]

10. «activitatea de colectare a deșeurilor» înseamnă procedurile de colectare normală și de colectare de urgență a deșeurilor, precum și procedura de colectare a deșeurilor într-un parc de reciclare;

[...]

39. «deținător de deșuri» înseamnă producătorul deșeurilor sau persoana fizică sau juridică care se află în posesia acestora;

[...]

48. «producător de deșuri» înseamnă orice persoană ale cărei activități generează deșuri și/sau care efectuează operațiuni de pretratare, de amestecare sau de alt tip, care duc la modificarea compoziției sau a naturii acestor deșuri;

[...]"

12 Articolul 6 alineatul (1) din această lege prevede că gestionarea deșeurilor se întemeiază pe respectarea principiilor care decurg din dreptul național, din acquis-ul Uniunii și din dreptul internațional în materie de protecția mediului și în special pe principiul „poluatorul plătește”, potrivit căruia „producătorul de deșeuri, deținătorul anterior al deșeurilor sau deținătorul deșeurilor suportă costurile măsurilor de gestionare a deșeurilor și este responsabil din punct de vedere financiar pentru punerea în aplicare a măsurilor destinate să repare prejudiciile care au fost sau ar putea fi cauzate de deșeuri”.

13 Articolul 6 alineatul (2) din legea menționată prevede:

„Costurile legate de gestionarea deșeurilor sunt suportate de fabricantul produsului din care derivă deșeurile sau de producătorul deșeurilor.”

14 Potrivit articolului 28 din aceeași lege:

„(1) Colectivitatea locală este obligată să garanteze pe teritoriul său:

[...]

2. Colectarea separată a deșeurilor de hârtie, de metal, de sticlă, de plastic și de textile, precum și a deșeurilor municipale care ocupă mult spațiu (voluminoase);

[...]"

15 Articolul 30 din Legea privind gestionarea durabilă a deșeurilor, intitulat „Serviciu public de colectare a deșeurilor municipale mixte și a deșeurilor municipale biodegradabile”, prevede:

„(1) Serviciul public de colectare a deșeurilor municipale mixte și a deșeurilor municipale biodegradabile include colectarea acestor deșeuri de la diferiți utilizatori, prin intermediul unor containere, într-o anumită zonă de prestare de servicii, precum și transportul lor până la persoana abilitată să efectueze tratarea acestora.

[...]

(6) Utilizatorul serviciului vizat la alineatul (4) al prezentului articol este obligat să:

[...]

3. suporta costurile gestionării deșeurilor municipale proporțional cu cantitatea de deșeuri predată prestatorului de servicii.”

16 Articolul 33 din această lege prevede:

„(1) Prestatorul de servicii este obligat să calculeze prețul serviciului public menționat la articolul 30 alineatul (1) din prezenta lege potrivit unei modalități care să garanteze aplicarea principiului «poluatorul plătește», o exploatare viabilă din punct de vedere economic, precum și siguranța, regularitatea și calitatea serviciului furnizat, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi [...]

(2) Prestatorul de servicii este obligat să factureze utilizatorului serviciul public menționat la articolul 30 alineatul (1) din prezenta lege proporțional cu cantitatea de deșeuri predată în perioada de contabilizare, acest criteriu privind cantitatea fiind întemeiat pe masa deșeurilor predate sau pe volumul containerelor pentru deșeuri și pe numărul de goliri ale acestor containere, în conformitate cu decizia prevăzută la articolul 30 alineatul (7) din prezenta lege.

[...]

(4) Prestatorul de servicii este obligat să includă în prețul serviciului public menționat la articolul 30 alineatul (1) din prezenta lege următoarele costuri: costurile de achiziție și de întreținere a echipamentelor de colectare a deșeurilor, costurile de transport al deșeurilor, costurile de tratare a deșeurilor și celelalte costuri prevăzute de regulamentul menționat la articolul 29 alineatul (10) din prezenta lege.

[...]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 17 Litigiul principal privește plata, solicitată de VG Čistoća domnului și doamnei Vladika, a unor facturi privind gestionarea de deșeuri menajere pentru lunile octombrie 2013-septembrie 2014, care se ridicau, pentru fiecare lună, la 78,61 kuna croate (HRK) (aproximativ 10,54 euro).
- 18 Pârâții din litigiul principal se opun plății părții facturilor care corespunde colectării selective, reciclării și depozitării deșeurilor care au făcut obiectul unor evacuări neautorizate în mediul înconjurător, precum și plății unei taxe specifice prin care se urmărește finanțarea de investiții de capital realizate de întreprinderea de gestionare a deșeurilor pentru operațiuni de reciclare. În schimb, ei nu se opun plății părții facturilor datorate pentru ridicarea și pentru depozitarea deșeurilor produse efectiv și ridicate.
- 19 VG Čistoća a sesizat Općinski sud u Velikoj Gorici (Tribunalul Municipal din Velika Gorica, Croația) pentru a obține plata sumelor datorate de domnul și de doamna Vladika.
- 20 Instanța de trimitere precizează că aceștia din urmă nu dispun decât de un container de 120 de litri și că VG Čistoća întocmește, pentru facturarea serviciilor sale de gestionare a deșeurilor, un decont lunar privind ridicarea deșeurilor, în funcție de dimensiunea containerelor utilizate. Această societate a realizat, așadar, o facturare întemeiată pe volumul containerelor golite, iar nu pe greutatea deșeurilor produse efectiv de pârâții din litigiul principal.
- 21 Această instanță consideră că, pentru a asigura respectarea principiului egalității, reclamanta din litigiul principal ar trebui să prevadă un dispozitiv de colectare care să permită să nu se factureze decât deșeurile produse efectiv de utilizatori. Instanța de trimitere consideră, în plus, că aceștia din urmă ar trebui să beneficieze de punerea la dispoziție a unor containere speciale pentru strângerea deșeurilor care fac obiectul unei colectări specifice (hârtie, plastic, deșeuri mixte). Instanța de trimitere adaugă că utilizatorii nu ar trebui să fie obligați să plătească pentru depozitarea deșeurilor prin reciclare. Ea ridică, așadar, problema dacă utilizatorii trebuie să plătească pentru toate rubricile care figurează în facturile întocmite pentru gestionarea deșeurilor municipale.
- 22 În acest context, Općinski sud u Velikoj Gorici (Tribunalul Municipal din Velika Gorica) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Cum se calculează taxa pentru colectarea și transportul deșeurilor menajere conform dreptului Uniunii? Cum plătesc cetățenii Uniunii facturile pentru colectarea și transportul deșeurilor municipale, și anume plătesc pentru colectarea și transportul deșeurilor menajere în funcție de volumul pubelelor sau al containerelor goale sau în funcție de volumul deșeurilor ridicate, fiind inclusă în taxă orice altă sumă?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 23 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 14 și articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2008/98 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede, pe de o parte, că utilizatorii serviciului de tratare a deșeurilor plătesc un preț calculat în funcție de volumul containerului pus la dispoziția lor, iar nu în funcție de greutatea deșeurilor ridicate efectiv și, pe de altă parte, că acești utilizatori achită o taxă suplimentară, al cărei venit este destinat finanțării investițiilor necesare tratării deșeurilor colectate.
- 24 În temeiul articolului 14 din Directiva 2008/98 și în conformitate cu principiul „poluatorul plătește”, costul gestionării deșeurilor urmează să fie suportat de producătorul inițial de deșeurii sau de deținătorii actuali ori deținătorii anteriori ai deșeurilor. Această obligație financiară le revine acestor deținători în temeiul contribuției lor la producerea deșeurilor menționate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 24 iunie 2008, *Commune de Mesquer*, C-188/07, EU:C:2008:359, punctul 77, precum și Hotărârea din 16 iulie 2009, *Futura Immobiliare și alții*, C-254/08, EU:C:2009:479, punctul 45).
- 25 În ceea ce privește finanțarea costului gestionării și eliminării deșeurilor urbane, în măsura în care este vorba despre un serviciu prestat în mod colectiv unui ansamblu de „deținători”, statele membre au obligația, în temeiul articolului 15 din Directiva 2008/98, de a se asigura că, în principiu, ansamblul utilizatorilor acestui serviciu, în calitatea lor de „deținători”, în sensul articolului 3 din această directivă, suportă în mod colectiv costul global al eliminării deșeurilor (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 iulie 2009, *Futura Immobiliare și alții*, C-254/08, EU:C:2009:479, punctul 46).
- 26 În stadiul actual al dreptului Uniunii, nu există nicio reglementare adoptată în temeiul articolului 192 TFUE care să impună statelor membre o metodă precisă în ceea ce privește finanțarea costului eliminării deșeurilor urbane, astfel încât această finanțare poate, la alegerea statului membru în cauză, să fie asigurată fie prin intermediul unei taxe, fie al unei redevențe, fie prin orice altă modalitate. În aceste condiții, recurgerea la criteriul de facturare întemeiate pe volumul containerului pus la dispoziția utilizatorilor, în funcție, printre altele, de suprafața bunurilor imobile pe care le ocupă, precum și de afectarea acestora, poate permite calcularea costurilor de eliminare a acestor deșeurii și repartizarea lor între diferiții deținători, în măsura în care acest parametru este de natură să influențeze în mod direct cuantumul costurilor menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2009, *Futura Immobiliare și alții*, C-254/08, EU:C:2009:479, punctele 48 și 50).
- 27 În consecință, o reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede, în scopul finanțării gestionării și eliminării deșeurilor urbane, un preț calculat pe baza unei evaluări a volumului de deșeurii generat, iar nu pe baza greutății deșeurilor efectiv produse și predate spre colectare, nu poate fi considerată, în stadiul actual al dreptului Uniunii, contrară articolului 14 și articolului 15 alineatul (1) din Directiva 2008/98 (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 iulie 2009, *Futura Immobiliare și alții*, C-254/08, EU:C:2009:479, punctul 51).
- 28 Situația este aceeași în ceea ce privește instituirea unei taxe suplimentare prin care se urmărește finanțarea investițiilor necesare tratării deșeurilor, inclusiv reciclarea lor.
- 29 Astfel, în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2008/98, statele membre trebuie să ia măsurile necesare pentru a se asigura că producătorii de deșeurii participă în mod colectiv la investițiile necesare pentru îndeplinirea obiectivelor enunțate la articolul 11 alineatul (1), la articolul 14 și la articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2008/98, în temeiul contribuției lor la producerea deșeurilor (a se vedea prin analogie Hotărârea din 24 iunie 2008, *Commune de Mesquer*, C-188/07, EU:C:2008:359, punctul 77, precum și Hotărârea din 16 iulie 2009, *Futura Immobiliare și alții*, C-254/08, EU:C:2009:479, punctul 46).

- 30 Deși, în acest domeniu și în stadiul actual al dreptului Uniunii, autoritățile naționale competente dispun de o largă marjă de apreciere în ceea ce privește stabilirea modalităților de calcul al prețurilor precum costurile gestionării deșeurilor și taxa suplimentară în discuție în litigiul principal, revine totuși instanței de trimitere sarcina de a verifica, pe baza elementelor de fapt și de drept care i-au fost prezentate, dacă prețul solicitat, precum și această taxă suplimentară nu conduc la impunerea în sarcina anumitor „deținători” de costuri vădit disproporționate în raport cu volumele sau cu natura deșeurilor pe care le pot produce (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 iulie 2009, Futura Immobiliare și alții, C-254/08, EU:C:2009:479, punctele 55 și 56).
- 31 În acest scop, trebuie în special să se țină seama de criteriile legate de tipul de bunuri imobile ocupate de utilizatori, de suprafața și de afectarea acestor bunuri, de capacitatea productivă a „deținătorilor” deșeurilor, de volumul containerelor puse la dispoziția utilizatorilor, precum și de frecvența strângerii deșeurilor, în măsura în care acești parametri sunt de natură să influențeze în mod direct cuantumul costurilor gestionării și ale eliminării deșeurilor.
- 32 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 14 și articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2008/98 trebuie interpretate în sensul că, în stadiul actual al dreptului Uniunii, nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede, în scopul finanțării unui serviciu de gestionare și de eliminare a deșeurilor urbane, un preț calculat pe baza unei evaluări a volumului de deșeuri generat de utilizatorii acestui serviciu, iar nu pe baza cantității de deșeuri efectiv produse și predate spre colectare de aceștia, precum și plata de către utilizatori, în calitatea lor de deținători ai deșeurilor, a unei taxe suplimentare din al cărei venit se urmărește finanțarea de investiții de capital necesare tratării deșeurilor, inclusiv reciclarea lor. Revine însă instanței de trimitere sarcina de a verifica, pe baza elementelor de fapt și de drept care i-au fost prezentate, dacă aceasta nu conduce la impunerea anumitor „deținători” de costuri vădit disproporționate în raport cu volumele sau cu natura deșeurilor pe care le pot produce. În acest scop, instanța națională va putea în special să țină seama de criteriile legate de tipul de bunuri imobile ocupate de utilizatori, de suprafața și de afectarea acestor bunuri, de capacitatea productivă a „deținătorilor”, de volumul containerelor puse la dispoziția utilizatorilor, precum și de frecvența strângerii deșeurilor, în măsura în care acești parametri sunt de natură să influențeze în mod direct cuantumul costurilor gestionării deșeurilor.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 33 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Articolul 14 și articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive trebuie interpretate în sensul că, în stadiul actual al dreptului Uniunii, nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede, în scopul finanțării unui serviciu de gestionare și de eliminare a deșeurilor urbane, un preț calculat pe baza unei evaluări a volumului de deșeuri generat de utilizatorii acestui serviciu, iar nu pe baza cantității de deșeuri efectiv produse și predate spre colectare de aceștia, precum și plata de către utilizatori, în calitatea lor de deținători ai deșeurilor, a unei taxe suplimentare din al cărei venit se urmărește finanțarea de investiții de capital necesare tratării deșeurilor, inclusiv reciclarea lor. Revine însă instanței de trimitere sarcina de a verifica, pe baza elementelor de fapt și de drept care i-au fost prezentate, dacă aceasta nu conduce la impunerea în sarcina anumitor „deținători” de costuri vădit disproporționate în raport cu volumele sau cu natura deșeurilor pe care le pot produce. În

acest scop, instanța națională va putea în special să țină seama de criteriile legate de tipul de bunuri imobile ocupate de utilizatori, de suprafața și de afectarea acestor bunuri, de capacitatea productivă a „deținătorilor”, de volumul containerelor puse la dispoziția utilizatorilor, precum și de frecvența strângerii deșeurilor, în măsura în care acești parametri sunt de natură să influențeze în mod direct cuantumul costurilor gestionării deșeurilor.

Semnături